గ్రహబలం

టి.వి.శంకరం

(యువ - 1963 జనవరి సంచికనుంచి పునర్ముద్రితం)

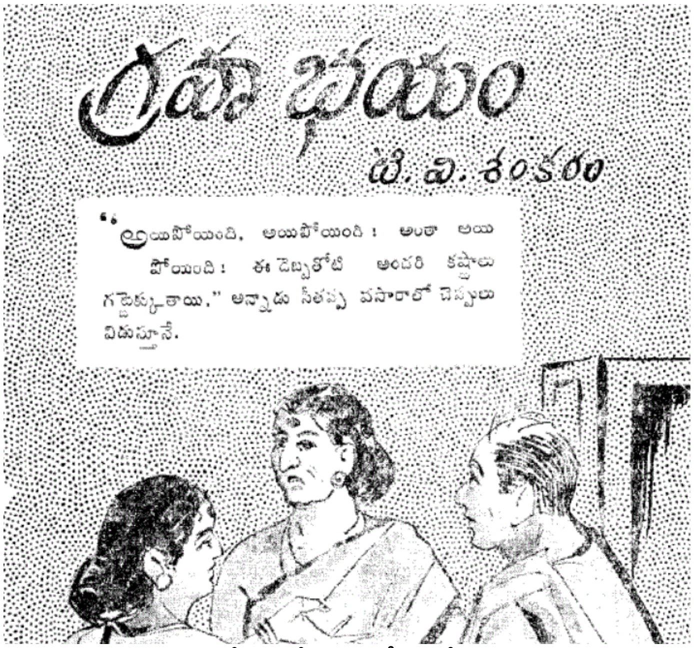

"అయిపోయింది. అయిపోయింది ! అంతా అయిపోయింది ! ఈదెబ్బతోటి అందరి కష్టాలు గట్టెక్కుతాయి." అన్నాడు సీతప్ప వసారాలో చెప్పులు విడుస్తూనే.

రావమ్మగారు చాకలికి వేసేబట్టలు మూటగట్టబోతూ, ఒకటి రెండు బట్టలకు చినుగులుంటే కుట్టుతున్నది. సీతప్ప వచ్చినట్టూ, ఏదో అన్నట్టూ గ్రహించింది గాని ఏవన్నదీ వినలేదు. అదేదో తరువాత నింపాదిగా అడిగి తెలుసుకోవచ్చు–ముందు తానాయనకి చెప్పాలిసిన కబురొహటున్నది.

ఆవిడలేచి భర్తకి ఎదురొచ్చి, "విన్నారా?" అన్నది ఉపోద్ఘాతంగా. ఉపోద్ఘాతం మటుకే చదివి పుస్తకవంతా చదివాననుకుని రివ్యూ రాసేసే విమర్శకుడిలాగా సీతప్ప, "యెందుకు వినినే పిచ్చిదానా? అంతా విన్నా !" అన్నాడు. కాని ఆయన మొహాన ఆనందరేఖల్లేవు.

"ఆఫీసుక్కూడా ఉత్తరమ్మొకొచ్చిందాయేమిటి?" అన్నది రావమ్మ.

"నాకు రాలేదనుకో. మా ఆఫీసులో ఇద్దరి కొచ్చాయుత్తరాలు! రవణాశ్రమం నుంచి !" అంటూ కోటువిప్పి వొంకీకి తగిలించాడు సీతప్ప.

ఆయననేది రావమ్మ కొక్కముక్క బోధపళ్లేదు. "మీరనేదేవిటో నాకొక్క ముక్క బోధపళ్లేదు," అన్నదావిడ. "రవణాశ్రవవేవిటి? ఉత్తరాలేవిటి?"

"ఎవరికీ పట్టనట్టూరుకున్నారాయిరందరూ!. ఆరవణాశ్రమం వాళ్లే లోకహితం కోరేవారు గనుక, ఏవర్రోయ్, కొంపలంటుగుంటున్నాయి. జాగ్రత్తపడి ప్రాణాలు రక్షించుకోండవటాని ఎరిగున్నవారందరికీ పోష్టు ఖర్చులు భరించి రాస్తున్నారు! కరపత్రాలు పంపుతున్నారు! అంతకంటే వాళ్లుమాత్ర వేం చేయగల్రూ?" అన్నాడు సీతప్ప చొక్కా కూడా విప్పి జంఝం దువ్వుకుంటూ.

రావమ్మకు జ్ఞానోదయమయింది.

"నేనొక విషయం మాట్లాడుతుంటే మీరు మరోటి మాట్లాడుతున్నార్లావుంది. మనకోడలి ప్రసవం గురించి నే మాట్లాడుతూంట!" అన్నదావిడ.

"ఏవిటేవిటీ? ఇంతసేపాయి చెప్పవేం? ఏం పిల్లవాడు పుట్టాట్ట?" అన్నాడు సీతప్ప. మిగతా విషయాలన్నీ మరిచిపోయి తాను తాత అయిన సంబరంలో మునిగితేలుతూ.

"నేనింతసేపూ ఆ మాటే చెబుతూంట. సుక్రారం నాడు – అంటే సరీహా వారం దాటి రెండు"

"కనేరోజులేనూ ! మనం మరిచే పోయాంగానీ ! పేరెట్టడం దగ్గిరే అసలు పేచీ. చంటాడికి నా పేరే పెట్టడం వోపద్ధతనుకో. అయితే కొందరికి పట్టింపు – తాత బతికుండగా అదే పేరు పెట్టారాదనీ! ఏవిటో వెఱ్రిపట్టింపులు! అదలా వుంచి మన యింటి దేవుడు శ్రీరామచంద్రమూర్తివారున్నారు. అవతల యేడు కొండలవాడుండనే వున్నాడాయిరి. ఏవన్నా తక్కువ దేవుడు గనుకనా! అబ్బో, చెప్పనలవిగాని మహత్తుమరి! _" అని సీతప్ప సోదిలోపడ్డాడు.

"మీరింకా పెరత్తారినే వున్నారు అబ్బికి"

"అయితే యేడుకొండల వాడితో అట్టే పేచీ లేదు. ముందు వెంకట అని చేర్చేస్తే అతడికి తృప్తేనూ. మాటవరసకి వెంకట శ్రీరామచంద్రమూర్తి అని పెట్టావనుకో, ఇద్దరి దేవుళ్లూ సమాధానపడి పోతారు, అంతగా అయితే వెంకట శ్రీ సీతారామచంద్రమూర్తి అంటే నా పేరు కలిసొచ్చినట్టే అవుతుంది !"

"అబ్బికి ఆడపిల్ల !" అంది రావమ్మ సందు చూసుకుని.

"ఆడ_!" సీతప్ప తెరిచిన నోరు మూయలేదు. ఆయన కట్టుకున్న ఏ గాలి యిళ్లో కుప్పన కూలిపోయాయి.

"ఎప్పుట్టా?"

"మెదటి సంతానం ఆడపిల్లవడం అదృష్టం. లక్ష్మిపుట్టింది." అన్నది రావమ్మ.

"లక్ష్మి – అప్పుడే బారసాలా, నామకరణవూ అంతా చేసేశారేవిటి?" అన్నాడు.

"అబ్బే! కానుపొచ్చి ఆ కిందటి సుక్రారవే గదూ. నిన్నటికి వారం! బారసాలా గట్రా ఎల్లుండో ఆ మర్నాడో చేస్తారు."

"అన్నట్టు నీకిదంతా ఎవరు చెప్పేరూ?" అన్నాడు సీతప్ప.

"అబ్బి ఉత్తరం రాశాడు. ఇస్తానుండండి."

సీతప్ప ఉత్తరం చూసుకుని సంగతులన్నీ గ్రహించుకున్నాడు. తొమ్మిదో తారీఖు రాత్రి పదిగంటల నలభై రెండు నిమిషాలకి సీతారత్నం ఆడపిల్లను కన్నది. దుష్టనక్షత్రం కావటం చేత పెద్ద పెట్టున శాంతీ, నవగ్రహ పూజా వగైరాలు చేయించాలి. నాలుగైదొందలు ఖర్చుంటుంది గనక సీతప్ప డబ్బు సేకరించి ఉత్తరం అందిన మూడోనాడు బయలుదేరి రావలెను. ఇంతే సంగతులు.

నాలుగైదొందలే ? ఎక్కడి డబ్బూ హరించి పోతోందిగద!

"అసలే ఆడపిల్ల. ఆపైన వచ్చే శాంతట! ఖర్చులు మనం భరించాలట! ఎక్కడైనాకద్దా? ఎవరింట పురుడోసుకుంటే వారు ఖర్చుభరించడం సబువు. ఏవంటావు?"

"శాంతికయే ఖర్చుమనవే భరించవలిసుంటుందేవో మరి " అన్నది రావమ్మ అనుమానంగా.

"అసలు నువుండు. దీని వైనవంతా శాస్తుల్లుగార్నడిగి తెలుసుకొస్తాను. వాళ్ళ కేం దెలుసే, వెఱ్రిదానా? వొట్టి నాస్తికులు ! ఓ దేవుళ్ళేడు, ఓ దైవంలేదు ! అలానే ఈ ప్రళయం విషయంకూడా కనుక్కొస్తా! " అన్నాడు సీతప్ప. నాస్తికులే పెద్దశాంతి అవటాంటూంటే శాస్తుల్లు గారు యాగాలె చెయ్యాలంటాడేవోనని సీతప్పకు లోపల దడగానే ఉంది.

'ప్రళయవేవిటండోయ్?" అన్నది రావమ్మ.

"సారిపోయింది! నువ్వింకా వినేలేదూ? నేను రాగానే దాన్ని గురించే గదూ చెప్తా? ప్రళయం వచ్చేస్తోందిట. నవగ్రహకూటం. అంటే, తొమ్మిదిగ్రహాలున్నూ ఆ పళంగా ఒక్క చోటచేరి ఊరుకుంటాయి. ఇంక అడిగావూ, భూకంపాలేవిటి, అగ్నిపర్వతాలు బద్దలు కావడవేవిటి, పిడిగులు పడిపోడవేవిటి, అంతలేసి మేడలు గభాల్నకూలిపోడవేవిటి, నదులు సముద్రాలు పొంగేసి భూమిని ముంచెయ్యడవేవిటి _ సర్వనాశనమనుకో! ఒక్క ప్రాణి మిగల్దు! సూరీదు కనిపించట్ట! ఎటో వెళ్ళిపోయి దాక్కుంటాడు. సూర్య చంద్రులు గతులు తప్పడవంటే ఇదేనూ. నవగ్రహకూటవంటే మాటలా ! అబ్బో !"

'అయితే మరి మీ ఆఫీసో?" అన్నది రావమ్మ అంతా విని.

"ఫరవాలేదు, అంతప్పురావన్నట్టు, ఓ చెంపని ప్రళయం వచ్చేసి సర్వనాశనవైపోతుంటే ఇంకా ఆఫీసేవిటే, వెఱ్రిదానా?"

"ఈ ప్రళయం ఎప్పుడొస్తుందిటా?"

"ఎప్పుడోనా? పైమాసం నాలుగైదు తేదీల్లోనే. మద్రాసుమీదికి వెయ్యి నిలువుల నీరొచ్చి ఇరవైనాలుఘ్ఘంటల సేపు తియ్యకుండా ఉండిపోతుందట!"

రావమ్మ ఆశ్చర్యంతో బుగ్గలు నొక్కుకుని, "ఈ ఉపద్రం తప్పే దారే లేదా ?" అని అడిగింది.

"ఎందుకు తప్పదూ? చాలా మంది ప్రయాణపు ఏర్పాట్లు చేసేస్తున్నారు. మా ఆఫీసులో సహంమందికి పైగా ముందుగానే సెలవు దరఖాస్తులు పెట్టేశారు. జలప్రళయం తీసిపోయాక వస్తారు. మద్రాసు పట్టణవంతా మళ్ళీకట్టుకోవాలి."

రావమ్మకు గొప్ప ఆలోచనవచ్చింది. "అప్పుడు మనంకూడా ఎక్కడో ఇంత స్థలం కొని ఇల్లుకట్టేస్తాం. అద్దెకింద ఎంతడబ్బూ నాశనవైపోతోంది." అన్నది.

"భేషుగ్గా చెప్పావు!" అన్నాడు సీతప్ప.

2

సీతప్ప భయపడినంతా అయింది. శాస్తుల్లుగారు పిల్ల జననకాలం చూస్తూనే చక్రం వేసేసి, "ఎబ్బే, చాలా పాడు నక్షత్రం. ఇటూ అటూకూడా అందరికీ చెరుపు" అన్నాడు.

సీతప్పకు దడపుట్టింది. తన కసలే రోజులు బాగులేవు. ఎందుకోమరి ఆ శ్రీరామచంద్రమూర్తివారు తన నిలా పరీక్షిస్తున్నాడు.

"శాంతీ గట్రా చేయిస్తే అశుభం తొలగదంటారా శాస్తుల్లుగారూ?" అన్నాడు సీతప్ప.

శాస్తుల్లుగారికి శషభిషలు పనికిరావు.

"అయ్యా, సీతప్పగారూ, నేనొక్కటే చెబుతాను వినండీ. మంత్రాలతో చింతకాయలు రాలవన్నప్పుడు శాంతులతో గ్రహస్థితి మారుతుందండీ? అలా మారే మాటుంటే ఇంక జ్యోతిషవెందుకూ తగలేట్టనా?" అని అడిగాడు.

"మరి శాంతులూ గట్రా చేస్తూనే ఉన్నాం గదా!" అన్నాడు సీతప్ప జిద్దుగా.

"అదంతా మనమంచికోసం. మాట వరసకి చెబుతా. ఈ పిల్ల తాతగారి గండాన పుట్టిందనుకోండి. తాతగారికి గండం తప్పటం ఎలానూ ఉండదు. కాని చచ్చాక ఆ లోకంలో తాతగారికి దశలూ, విదశలూ కలిసొస్తాయి." అన్నాడు శాస్తుల్లుగారు.

"చచ్చాక దశలూ, విదశలూ ఏవిటి శాస్తుల్లుగారు?" అన్నాడు సీతప్ప.

"అలానుకోకండి. ఒక దివ్యమైన మహాదశారంభంలో కొందరు చచ్చేపోతారు. కాని చచ్చాక అవతలి లోకంలో వారికా మహాదశ అద్భుతంగా యోగించి సుఖపడిపోతారు. చచ్చినంతమాత్రాన గ్రహాలు వదిలేస్తాయనుకున్నారు గావోసు? పొరపాటు."

"శాంతిచేసినా ఫలితం ఉండదన్నారుగా? ఆలోకంలోగాని ఫలితం ఉంటుందా ఏమిటి?"

"ఫలితవంటే ఏవిటీ? గ్రహాలు కష్టసుఖాలు తెచ్చిపెట్టగలవేగాని వాటికి తట్టుకునే శక్తి మన్లోవుంది. గ్రహశాంతి చేస్తే మనం తట్టుకోగలుగుతాం. మాట వరసకి ఈ పిల్ల తాతగారికి ధననష్టం రాసిపెట్టుందనుకోండి. గ్రహశాంతి చేసినట్టయితే ఆస్తంతా తుడిచిపెట్టుకుపోయినా ఖాతరు చెయ్యడు. ఒక్క చిటికేసి ధనార్జనకు నడుంకట్టి బయల్దేరతాడు."

"తవరు చెప్పిందిప్పుడు నాకు బోధ పడింది. అయితే గ్రహశాంతి చెయ్యటవే మంచిదని తమసలహా? అలాగేచేద్దాం." అంటూ సీతప్ప శాస్తుల్లుగారి దగ్గర సెలవు పుచ్చుకున్నాడు.

ఇంటికి తిరిగొస్తూనే ఆయన రావమ్మతో, "శాస్తుల్లుగారు పిల్లచక్రం వేసి అంతా విశదంగా చెప్పేశారు. పిల్ల పుట్టిన నక్షత్రం చెడ్డదేనూ. మనవాడి మావగారికి ఖాయంగా ప్రాణగండంట! ఆస్తంతా కరారావుడై పోతుందిట. వెర్రిబ్రాహ్మడు, నా ఖర్చుతో శాంతి జరుపమంటున్నాడు. అందువల్ల ఒక్క పిసరు లాభవుండదు. శాంతిఖర్చులు మీరేభరించండి, ఎందుకు చెప్పానో చెప్పాను, అవటాని ఉత్తరంముక్క రాసేస్తాను," అన్నాడు.

అనటవేవిటి, రాయటవేవిటి అంతా క్షణంలో అయిపోయింది. "చిత్తగించవలెను" అని రాసి సీతప్ప, సంతకం పెట్టటానికిగాను కార్డుకు కొంచెంఎగువగా గాలిలో తనపేరు రాయడం రిహార్స్ చేస్తుండగా "శేషపిన్ని" గారొచ్చారు.

“రండి, పిన్నిగారూ! విన్నారుగా? మనవరాలు కలిగింది. శాంతిట ! హోమశాంతీ, గ్రహశాంతీ అంటున్నారు. మా వారు శాస్తుల్లుగారినడిగొచ్చారు కూడానూ.” అని రావమ్మ గబగబా క్షణంలో అన్ని సంగతులూ చెప్పేసింది.

ఆడంగులు మాట్లాడుతుంటే విని సీతప్ప ఎప్పుడూ అసూయపడేవాడు. వాళ్ళు ఎన్నో విషయములు ముచ్చిమూడు ముక్కల్లో చెప్పేస్తారు. టెలిగ్రాం కొట్టినట్టేనూ! వాళ్ళకాట్రిక్కు తెలుసును. మనకి అంటే మగాళ్ళకి ఆ సులువు తెలీదుమరి. ఒక్క చిన్న విషయం చెప్పడానికే ఎంతోసేపవుతుంది. అప్పటికీ చెప్పేదిసరిగా చెప్పానాలేదా అన్న అనుమానం అట్టే ఉండిపోతుంది. ఆడాళ్ళా ! అమ్మో వేదవ్యాసుడాడదై ఉంటే భారతమంతా అయిదుపేజీల్లో రాసును. కాని దాన్నెవరూ చదవకేపోదురు. అదీ అసలు కిటుకు. తన భార్య శేషుపిన్నిగారికంతా చెప్పిందేగాని ఆవిడ తెలుసుకోవలిసిన అసలు విషయం చెప్పనేలేదు.

“అసలు సంగతి నేనరటిపండులా వొలిచిపెడతాను వినండి, పిన్నిగారూ! నక్షత్రవైతే చెడ్డదేనూ. చెడ్డనక్షత్రవన్నాక శాంతీ గట్రా చేసుకోకవీల్లేదాయిరి. ఏవంటారు? మీరేచెప్పండి. శాస్త్రరీత్యానున్నూ, ఈ శాంతిగట్రా మన మంచికేగాని దీని వల్ల గ్రహగతులు మారేది లేదుగదా. ఎవరో మహాపతివ్రతలు_అదైనా ఏ ద్వాపరయుగంలోమట్టుక్కాదు! సూర్యచంద్రాదుల్ని నిలవేశారు గాని, ఈ కాలంలో మన తరవా? అయితే ఈ శాంతీగట్రా ఎవరి మంచికీ అన్న ప్రశ్నొస్తుంది గదా మరి. గ్రహ వీక్షణంవల్ల ఎవరికి చెరువుంటే వారే గద శాంతి చేసుకోవాలి! ఇప్పుడీ సందర్భంలో శాంతి చేసుకునే పూచీ అంతానున్నూ మా వియ్యంకుడు గారి మీదే పడినట్లు శాస్తుల్లుగారు స్పష్టంగా చెబుతున్నారు.” అన్నాడు సీతప్ప.

పిన్నిగారసాధ్యురాలు! సిద్ధాంతిగారి కోడలా, మరోటా! ఠకీమని, “మాతామహస్థానానికి చెరుపని శాస్తుల్లుగారు చెప్పారందరూ !” అనేసింది.

సీతప్ప మొహం శీతాకాలంలో కొబ్బరి నూనెలా పేరుకు పోయింది. ఆయన ఒక్క గుటకేసి, “మాతామహ.. తానూ అంతయిదిగానున్నూ తాతత్తా” అన్నాడు.

“చెరుపు పితామహస్థానానికో, మాతామహస్థానానికో స్పష్టంగా తేల్చుకోవాలన్నగారూ” అన్నది శేషుపిన్ని.

సీతప్ప కొంచెం తెప్పరిల్లుకుని, “అదే వచ్చిపడింది. ఆ శాస్తుల్లుగారేదీ స్పష్టంగా చెప్పలేదు. అసలు గ్రహశాంతేవిటి పొమ్మనటాన్నాడు కాస్సేపు. మరి కాస్సేపు శాంతిచేసుకోవడం మంచిదేనూ అన్నాడు. ఇంకాస్సేపు తాతగారికి చెరుపన్నట్టే చెప్పాడు మరి. పిల్ల – అంటే మా కోడలు – పుట్టింది లగాయతూనున్నూ – నా ఉద్దేశం. పెళ్ళయాకకూడా వారింటేఉండి, అక్కడే పురుడోసుకుని, అక్కడే అంతా గనక గ్రహదోషం వారినే హెచ్చుగా బాధిస్తుంది గదా అని “ అంటూ నీళ్ళు నవిలాడు.

“నువు మాత్రం తాతవు కాదుటయ్యా, వెర్రిబ్రాహ్మడా?” అనేసింది శేషుపిన్ని. “బారసాల ఆవులెల్లుండనా అన్నారు? నిక్షేపంగావెళ్లి శాంతిచేసేసుకోండి. మెడ మీద తలున్నవాడెవడూ శాంతి వద్దండు!”

శేషుపిన్నిగారు చాలా సేపు కూచుని దుష్టనక్షత్రాల ప్రభావమూ, దుష్ట గ్రహాల ప్రభావమూ గురించి ఎన్నో ఉదాహరణలు చెప్పింది. సీతప్ప ఒక చెవితో అదంతా వింటూనే ఇంకో చెవితో కర్తవ్యం ఏవిటిగదా అని తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

“ ఆ పిల్ల సవర్తాడిన నక్షత్రం మహాచెడ్డది. వైధవ్యయోగవని మా మావగారప్పుడే చెప్పేశారు. శాంతి భారీ ఎత్తున జరిపారు. వారికేం? మహారాజులు, లక్షాధికార్లు. తరువాత గర్భాదానానికి ముహుర్తం కూడా నిర్ణయించారు. ఎల్లుండి గర్భాదానవనగా పిల్ల మొగుడు కాస్తా చచ్చి ఊరుకున్నాడు. ఆ మరుసటేడు దాని మేనమామ కూతురు అదే నక్షత్రాన రజస్వల అయింది. శాంతి చేశారు. నక్షత్ర జపం చేయించారు. గర్భాదానం కాకుండానే దాని మొగుడూ పోయాడు. ఇప్పుడు మీ మనవడు పుట్టిన నక్షత్రానే ఆ కోదండరావయ్యగారి రెండో కోడలు కూడా ప్రసవించింది. బిడ్డకు ఆరునెల్లు నిండకుండానే కోదండరావయ్యగారి ఇల్లూ, పొలాలు తుడిచి పెట్టుకుపోయాయి. మరో ఆరునెల్లకి కోదండరావయ్యగారికే కాలం తీరిపోయింది ---”

ఇలాటి దాఖలాలన్నీ వింటున్నకొద్దీ సీతప్పకూ, రావమ్మకూ కూడా గుండె బెదురు హెచ్చిపోసాగింది. శేషుపిన్ని గారు వస్తానం జెప్పి లేచి వీధి గుమ్మం కూడా దాటిందో లేదో, రావమ్మ, “ఏవవనీండి గాక, ఎంత ఖర్చవనీండి గాక, శాంతి యధావిదిగా జరిగితీరవలిసిందే !” అన్నది.

“నాకూ అలానే అనిపించింది స్మీ, నే నింకా దూరవాలోచించాను. నక్షత్రాలే ఎంత చెడ్డవో విన్నాం గదా. నక్షత్రాల కన్న గ్రహాలు బలవత్తరవైన వాయెను. చెడ్డ నక్షత్రవంటే, ఆ నక్షత్రాన సవర్తాడ్డవొ, పురుడు రావడవో జరిగితే ఆ ఒక్క మనిషికి మాత్రమే చెరుపు; తతుమ్మా మనుషులంతా సుఖంగానే వుంటారు. గ్రహాలలాక్కాదే. అవి నక్షత్రాల్లాగా ఉన్నచోటుండక ముందుకీ ఒక్కొప్పుడు వెనక్కీ నడుస్తుంటాయిట. అవి రాగూడని చోటి కొచ్చాయో

యావన్మందికీ చెరుపే. వీడూ వాడూ అన్న విచక్షణ వుండదు. ఓః, భూకంపాలేవిటి, సముద్రాలుపొంగి పడవలు మునిగిపోవడవేవిటి, పడవల్లో వాళ్ళు అలో లక్ష్మణా అంటూ తెప్పకొయ్యలూ, తెరచాపలూ పట్టుకొని సముద్రంలోపడి, దారీ తెన్నూ తెలీకుండానున్నూ కొట్టుకుపోవడవేవిటి, ఇల్లు ఉన్న పళంగా గభాల్న కూలిపోయి ఇంటిల్లిపాదీ దానడుగున నలిగి చచ్చి పోవడవేవిటి, ఎన్నయినా భయోత్పాతాలు జరుగుతాయి. వచ్చే మాసం రాబోయే నవగ్రహకూటం వుంది చూడూ. ఎన్నడూ కనీవిననిది. ఉత్తినే రైళ్ళుపడి పోవడాలూ, ఇళ్లు కూలిపోవడాలూ, తుఫానూ వచ్చి వేలాది జననష్టం కలుగుతోంది గదా, ఈ నవగ్రహ కూటవెలా వుండబోతుందో వుహించుకో! అసలే బిడ్డకలిగిన నక్షత్రం శాంతి నక్షత్రవంటున్నారాయిరి. మనం పట్నానికి నలభై మైళ్ళలోపున ఉండడం ప్రమాదం. మనం బారసాలకు పోదాం. పోయి, ఈ గ్రహకూటం దాటిపోయిందాకా అక్కడే ఉండిపోదాం. రాకరాకొచ్చావని వియ్యాలవారు సంతోషిస్తారు. సోవిదేవి సంగతి చెప్పే అక్కర్లేదు. ఒక పూట వియ్యాల వారింటా, ఓ పూట సోవిదేవింటా, ఓ పూట వారింటా, ఓ పూట వీరింటా – ! మంచి ఆలోచనే చేశానని నువ్వొప్పుకు తీరాలి !"

"మీరాలోచన చెయ్యడవూ, అది మంచిది కాకపోవడవూనా ?" అన్నది రావమ్మ ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ.

3

"వచ్చేశాం !" అన్నాడు సీతప్ప వియ్యాల వారింట అడుగు పెడుతూనే.

"ఎందుకూ ?" అన్నాడు సత్యం మావగారు సీతాపతి గారు.

"ఇవాళేగదూ బారసాలా, శాంతీగట్రా ?" అన్నాడు సీతప్ప బిత్తరపోయి.

"శాంతి వద్దన్నారుగా? ఆప్రయత్నవే మానుకున్నాం" అన్నాడు సీతాపతి.

"ప్రయత్నవే మానుకున్నారా? చెడ్డ నక్షత్రవన్నారు ?" అని సీతప్ప అడిగాడు.

"మాకు నక్షత్రాల పట్టింపులూ అవీ లేవు. మాదంతా బ్రహ్మసమాజం పద్ధతి గదూ? మీరే మూఢత్వం కొద్దీ అలాటివి జరిపించి తీరాలంటారేమోనని ఓ కార్డు ముక్క రాసి పడేశాను. మీ జవాబు చూడగా మీకవేవీ పట్టనట్టు కనబడింది. మరీ మంచిది లెమ్మనుకున్నాం."

సీతప్ప గుండెల్లో ప్రళయం ఆరంభమయింది. పరిస్థితి ఇలా విషమించి పోయిందని సీతప్ప కల్లోగూడా ఊహించలేదు. బ్రాహ్మలు చెప్పేదానికన్న దానాలూ అవీ మరోనయాపైసా హెచ్చుగానే ఇద్దావటాని బాంకిలోంచి ఆరువందలు తీసి భార్యను వెంటబెట్టుకుని చక్కావచ్చాడు. కాని ఏం ప్రయోజనం శాంతిలేదు సరేగదా, బారసాలా, నామకరణవూలేదు; గుమ్మాలకి పసుపు కుంకాల్లేవ్. అధమం ఓ మామిడిమండైనా కట్టారు గాదు! ఇది నాస్తికత్వమనుకోవాలో, పచ్చి కమ్యూనిజ మనుకోవాలో సీతప్పకి బోధపడింది కాదు. చాలా కాలంగా తనని ఏదో దుష్టగ్రహం వేపుకు తింటుందన్న అనుమానం మరింత రూఢి అయింది. ఏం చెయ్యబోయినా పొద్దెదురవుతూంటే ఎలా యాడవడం?

"పోనీ ఇప్పుడు శాంతికి ఏర్పాట్లు చేస్తేనో?" అన్నాడు సీతప్ప

"మీకు సాధ్యవయేట్టుంటే మహారాజులా చేయించండి. వ్యవధి లేకుండా ఏర్పాట్లుచూద్దం నావల్ల అయేపని గాదు. అయినా మీరు మీ ఆలోచన మళ్ళీ ఎందుకు మార్చేసుకున్నారో నాకర్ధవవకుండా వుంది." అన్నాడు సీతాపతి.

సీతప్ప ఒక్కగుటకవేసి ఊరుకున్నాడు. ఏడవడానికీ, ఏం చెయ్యడానికీ ఆయనకు పాలుబోకుండా వచ్చికూచుంది ..

రావమ్మను చూస్తూనే ఇంటిఆడవాళ్లు, "వచ్చారా? రావనుకున్నావే?" అన్నారు. సీతారత్నం అత్తగారిని పలకరించనైనాలేదు. బాలింతరాలంటే ఎంతో కళగా, నవనవలాడుతూండాలి, ఏకళాలేదు. స్నానవయిందిగాబోలు, జుట్టుకు ధూపం వేసుకుంటోంది.

రావమ్మగారు, "మనవరాలేదీ? నాక్కూడాచూపరూ?" అన్నదాకా ఎవరూ కదల్లేదు.

"శాంతంటే మాకు నమ్మకం లేదన్నారు. నావకరణవైనా చేసుకోవడం లేదేం?" అన్నది రావమ్మ.

"అది పుట్టకముందే ఆడపిల్ల అవుతుందని నరసుచెప్పేశాడు. దానికి ఆవా అని పేరెట్టేశాడుకూడాను." అన్నారు వాళ్ళు.

"బొద్దాదనిపిల్లకి అవ్వని ఎవరేనా పేరెట్టుకుంటారా?" అన్నది రావమ్మ విస్తుపోయి, చెయ్యితిప్పి గడ్డకింద సపోర్టుపెట్టుకుంటూ.

"అవ్వకాదు. ఆవాగార్డనరు. మా అన్నకి అభిమాన హాలివుడ్ తార. చాలా అందంగా ఉంటుంది. ఎన్నో లక్షలమంది ఆవిడకి రోజూ ప్రేమలేఖలురాస్తుంటార్ట. ఉన్న మొగుణ్ణి వదిలేసి మమల్ని పెళ్ళి చేసుకోమని కోటీశ్వరులు అడుగుతూంటార్ట!" అని సీతారత్నం అత్తగారికి వివరించి చెప్పింది.

రావమ్మకు వాంతి అయినంతపని అయింది. అలాంటిమనిషి పేరా బిడ్డకి పెట్టుకునేది ? ఏ పతివ్రతపేరో, దేవుడి పేరో పెట్టుకోక !

ఆమెకక్కడ ముళ్ళమీద ఉన్నట్టుండి ఎదురుగావున్న సోవిదేవిని చూడటానికెళ్ళింది.

తల్లిని చూడగానే సోవిదేవి మొగం విప్పారింది.

"వచ్చావా, అమ్మా ? నాన్న కూడా వచ్చాడా? మీరావడంలేదని చెప్పారు. సరేగాని శాంతి వొద్దాన్నారటేవిటీ? ఎక్కడేనాకద్దా ? అంత పాడునక్షత్రమన్నప్పుడు శాంతిచేసుకోరూ? నాన్న ఇలాగంటాడని నేను కల్లోకూడా అనుకోలేదుస్మీ !" అన్నది సోవిదేవి.

"దానికంతా వుందిలే. ఆయన శాంతొద్దనిరాయలేదు. అలా ఒక్కనాటికీ రాయరు. శాంతిఖర్చులు అయిదొందలవుతాయి ఆచ్చుకోమంటే, అంత డబ్బు లేదు. కొంతమీరుకూడ భరించదవటాని రాసుంటారు. పోనీగాని చిత్తుగాడేడీ? అల్లుడుగారు కులాసాయేగదా ? పార్వతికి మళ్ళీ యేవైనా ?"

"ఏంలేదు. పాపం ఆవిడికి సంతానరేఖ ఉన్నట్టు కనబడదు." అంటూ సోవిదేవి నిట్టూర్చింది. అంతలోనే గొంతుమార్చి, "చిత్తుగాడు బడికెళ్ళి పోయాడు, వాడింటో క్షణంవుండడు. ఊరంతా వాడికి నేస్తాలేనూ!" అన్నది.

"వాడి దారే వేరు !" అన్నది తల్లి.

వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటూండగానే సీతప్ప వచ్చాడు.

సీతాపతివాళ్ళింటిలో వాళ్ళంతా అదో రకం మనుషులనీ, సత్యాన్ని ఏవంత మర్యాదగా చూట్టంలేదనీ, వాడస్తమానమూ ఆ ప్రెస్సులుకాడుండి అడవాచాకిరీ చేస్తున్నాడనీ; రాత్రిబవళ్ళు విధి విరామవూ వుండడంలేదనీ సోవిదేవి తల్లిదండ్రులతో మాటసందర్భగా అన్నది.

కాని సీతప్ప అదంతా కొట్టవతల పారేశాడు.

"వాడిప్పుడు వాళ్ళలో మనిషేనూ. అలాటప్పుడు మర్యాదేవిటీ? ఆత్మీయతా, అప్యాయతా ముఖ్యంగానీ! పనంటావూ? సొంతపనేగదూ? మనపని మనం చూసుకోకపోతే మరెవరు చూస్తారూ? ఇంకో గమ్మత్తు చూశావూ? మనవాడలా అహోరాత్రులు, అన్నాహారాలులేక, ఎండనక, వాననక, చెమటోడ్చి పరిశ్రమించడంవల్ల అత్తవారికి వాడంటే వల్లమాలిన అభిమానపూ అదీ పుట్టుకొస్తుంది. వాడోపూట ఖాయిలాపడ్డాడనుకో, చెయ్యివిరిగినట్టయి పోతుంది. ఏవిటనుకున్నావేవిటోనూ!... ఆ సంగతివదిలేయ్ ! ఇప్పుడసలు ఉపద్రం పట్నానికొచ్చింది. నువ్వినేవుంటావు. పెద్ద ఉప్పెనొచ్చేసి పట్నం చుట్టూరానున్నూ ముప్పై నలభైమైళ్ళ మేర ముంచెత్తేస్తుందిట. వెయ్యినిలువుల నీరు ఇరవై నాలుఘ్గంటల పాటలా నిలిచిఉండి పోతుందిట. ఇళ్ళు కూలిపోవడవేవిటి, ఊపిరాడక మనుషులు చచ్చిపోవడవేవిటి అడక్కుమరి! దారుణం! --- వీళ్ళింకా తెలుసుకోకుండా ఉన్నారు. వెయ్యినిలువుల ఉప్పునీరొచ్చేస్తే గరిక్కూడా చచ్చూరుకుంటుంది. పట్నం చుట్టూ ముప్పైమైళ్ళమేర యెడారైపోతుందంటే నమ్ము. ఇంకో గమ్మత్తుచూశావా? ఆ యెడారి గజం పావలాకిమ్మన్నా ఇచ్చేస్తారు. ఓ రెండెకరాలు కొని ధరలు పెరిగాక ఇళ్ళస్థలాల కింద అమ్మేద్దావవటాని అమ్మ ఆలోచనచేసింది. అలాగే చేద్దాం గాని ముందు ఈ ప్రళయంనుంచి ప్రాణాలతో బయటపడనీ అన్నా, పారిపోయెచ్చేశావంటే నమ్మంతే !"

సోవిదేవికి ఒక్కటే అనుమానం వచ్చింది.

"ఈ జలప్రళయం గురించి ఇక్కడ కూడా తెగ చెప్పుకుంటున్నారు. కాని వెయ్యడుగుల నీరొస్తుందని మాత్రమే అంటున్నారే?" అన్నదామె.

"వెయ్యడుగులా? ఇంకానయం! వెయ్యడుగులయితే చెప్పుకోడందేనికీ? వెయ్యి నిలువులు!" అన్నాడు సీతప్ప కళ్ళు పెద్దవి చేసి. ఆయనకు ఎక్కడలేని కవిత్వమూ పుట్టుకొచ్చేసింది. జరిగిన సంఘటనలు కళ్లారా చూసినవాడు వర్ణించిన విధంగా ఆయన జరగబోయే జలప్రళయ భీభత్సాన్ని కూతురికి వర్ణించి చెప్పాడు.

మాటల సందడిలో సీతప్పకి కాలం ఎలాగడిచిందీ తెలియలేదు. "గనుకనున్నూ, మేంజేసిన ఆలోచన ఏవిటంటే నున్నూ, ఎలాగో ఇల్లుకదిలి రానేవచ్చేశావా, చెప్పుల్లో ప్రయాణం బెట్టుకుని వస్తే అటు వియ్యాలవారూ ఒప్పరు, మీ ఆయనా ఒప్పడు. ఇదేవిటి? ఇప్పుడొచ్చి ఇప్పుడే వెళ్ళిపోవడవా, వల్లగాదవటంటారు తప్పవిడిచి మరొహటుండబోదు. అంచేతను మరోనాల్రోజులక్కడా, సరదాగా ఉండిపోయి, యేకంగా జల ప్రళయం తీశాక

తిరిగిపోవడానికి నిశ్చయించుకు చక్కా వచ్చాం– చెప్పొద్దూ? నెల్రోజులు సెలవడిగేశాను. నే సెలవు తీసుకుని ఏళ్ళయిందంటే నమ్ము. మా ఆఫీసులో మిగిలిన వాళ్ళంతా తద్దినాలనీ, ఊరికెళ్ళాలనీ, అక్కరొచ్చిందనీ చీటికీ మాటికీ సెలవుచీట్లు పంపిస్తూంటారు. నేనలా ఎన్నడూ చెయ్యను. ఎందుకడగాలి, ఎందుకు లేదనిపించుకోవాలి? శరీరం అమ్ముకునాక పనిచెయ్యవలిసిందే. పనంటే పనేనూ ! రోట్లో తలదూర్చి రోకటి పోటుకు జంకితే ఎలా ? ఎన్నడూ సెలవడిగి యెరుగనేవో అడగ్గానే గ్రాంటు చేసి పారేశారు. చక్కావచ్చాం. రాకరాకొచ్చి నాల్రోజులైనా కళ్ళెదుటుండకుండా కట్టుదిట్టవై మరీ వచ్చావనుకో!" అని సీతప్ప అంటుండగా ఫ్యాక్టరీలు కూశాయి.

"అమ్మయ్యో! అప్పుడే పన్నెండే? ఏవేవ్, వేగిరం, వేగిరం! అవతల పెద్ద మనుషులు మనకోసం ఆపోశన పట్టకుండా కనిపెట్టుక్కూచునుంటారు. పద, పద!" అని సీతప్ప భార్యను తొందరచేశాడు.

కాని సీతాపతిగారింట్లో భోజనాలెప్పుడో అయిపోయాయి. ఆ సంగతి తెలీక సీతప్ప తన వియ్యంకుణ్ణిచూసి, "ఈ బ్రాహ్మడింకా భోజనం చేసేయత్నంలో లేడేవిటి చెప్మా?" అనుకున్నాడు.

రావమ్మని వియ్యపరాలు మాత్రం, "మీ సోవిదేవిగారింట్ ఈ పూట వంటకాలేవిటో?" అనడిగింది.

"తెలీదుస్మండీ. అడిగానుకాను." అన్నది రావమ్మగారు.

"మీరింకా భోజనాలే చెయ్యలేదూ? ఎంతకీ రాకపోతే అక్కడే భోంచేశారనుకున్నాం."

కడిగిన వంటిల్లో చితచితలాడుతోంది. వంటకాలు చప్పచల్లారిపోయాయి. సీతప్ప నాలుగు మెతుకులు నోటవేసుకున్నాననిపించాడేగాని ముద్దదిగడం చాలాకష్టవైపోయింది. రావమ్మగారు తినొచ్చేసరికి కూరమిగల్లేదు. మజ్జిగ గట్టిగా రెండి చెంచాలు మిగిలింది.

ఆ పుణ్యదంపతులు భుక్తాయాసంలేని భోజనం చేసి బయటి అరుగుమీద చేరారు "కాస్సేపు నడుం వాలుస్తారాయేవిటి?' అన్నవారుగాని, ఓ మంచంవేసి మర్యాద చేసినవారుగాని లేరు.

"తప్పుపట్టడానిక్కాదుగాని, వీరి మాటతీరూ మర్యాదతీరూ అదోమోస్తరు సుమండీ ! ఇప్పుడేం ? అబ్బిపెళ్ళినాడే ఈ సంగతి గమనించా," అన్నది రావమ్మ.

"నేనొక్కటే చెబుతున్నా చూడూ. మనం అలాటివేవీ పెట్టుకోగూడదు. మన సంగతి చంద్రమతీ హరిశ్చంద్రులవంతు అయింది. ఇల్లూవాకిలీ విడిచివచ్చేశాం. మన చూరుకింద మనం నిలబడే యోగ్యత లేకుండా చేసేశాయి నవగ్రహాలు. నవగ్రహ జపవూగ్రట్రా అవుతుందిగదా అనుకుంటే ఇక్కడ అసలుశాంతే జరగలేదు. అంచేత మనవి ఈ గ్రహాలు ఓ పట్టాన వదిలిపెట్టవు. మనవా, ఇవాళొచ్చిరేపెళ్ళి పోతున్నవాళ్ళం కాకపోతివి. ప్రళయం జరిగిపోయి, కలియుగం ముగిసి మళ్ళా కృతయుగం ఆరంభమయే వరకూనున్నా ఇక్కడే ఉండిపోతున్నా అలాటప్పుడు మాటలనీ, మర్యాదమనీ పెట్టుక్కూచుంటే అవుతుందా? కలిపీడితులైన నలదమయంతులను ఆ మహారణ్యంలో ఎవరు మర్యాద చేశారు? ఏవిటో! మనం వారి కన్న లక్షరెట్లునయమనుకో – లక్షరెట్లు !" అన్నాడు సీతప్ప తలకింద చెయ్యి పెట్టుకుని పడుకుంటూను.

రావమ్మ మాత్రం గోడకి చేరగిలబడి కూచుని, "ఇదేం ప్రయాణం! ఇదేం కథ కోడలు నీళ్ళాడింది. చంటిబిడ్డను చేతిలో పెట్టి ముచ్చటలు పలికినవాళ్ళులేరు. కొడుకింతవరకు కంటికే కనిపించలేదు. ఎప్పుడనగా వెళ్ళాడో, ఎక్కడ అన్నం తిన్నాడో? బారసాలలేదు, పాడూలేదు. నిన్నంటే నిన్నపుట్టిన బిడ్డకి అవ్వఅని పేరెట్టారట! చూడగా అంతా కలలా ఉందిగాని నిజంలాగాలేదు ... గోదావరి నీరు పట్నం నీరులా క్కాదు, ఆనది కరకరలాడుతుందిగాబోలు" అనుకుంటూ కూచునే కునుకులు పడింది.

(ఐపోయింది)

★★★

Click here to share your comments on this story.